

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

SAATUSETÄHED

KAITSIJATE TRILOOGIA

1. raamat

NORA ROBERTS
STARS OF FORTUNE
2015

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See on kirjandusteos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult ning mistahes sarnasus tegelike isikute, kas elavate või surnutega, äriasutuste, sündmuste või asukohtadega on täielik kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Nora Roberts
All rights reserved.
© 2016 Kirjastus ERSEN

B10314316
ISBN 978-9949-25-956-4

KÕIK KIRJASTUSE ERSEN RAAMATUD JA E-RAAMATUD ON SAADAVAL
VEEBIPOEST WWW.ERSEN.EE.

SARAH'LE, MU SÜDAME TÜTRELE

Nagu kärbsed hoolimatutele
poistele, oleme meie jumalatele.
Nad tapavad meid oma lõbuks.

WILLIAM SHAKESPEARE

Oli see nägemus või unenägu
ilmsi?
Põgenenud on see muusika –
olen ma ärkvel või unes?

JOHN KEATS

PROLOOG

Kunagi kaua aega tagasi kogunes maailmas väljaspool meie maailma kolm jumalannat, et tähistada uue kuninganna koidikut. Paljud, kes olid reisinud üle maa ja taeva, läbi aja ja ruumi, olid toonud kingituseks kulda ja kalliskive, rikkalikku siidi ja väärtuslikke kristalle.

Aga need kolm jumalannat soovisid teha vaid ainulaadseid kingitusi.

Nad pidasid aru tiivulise hobuse üle, kuid tuli uudis, et keegi rändur oli tiivulisel hobusel kohale lennanud, tuues selle kingituseks uuele kuningannale.

Nad arutlesid, kas kinkida talle võrreldamatut ilu või tarkust või tavatut graatsiat.

Nad ei saanud teha teda surematuks ja teadsid surematutelt, et see oli niihästi õnnistus kui ka needus.

Kuid nad said talle teha surematu kingituse.

„Kingituse, mis särab tema jaoks igavesti.“ Celene seisis koos oma sõprade, oma õdedega liival, valge kui teemandid, tintsinise mere kaldal ning tõstis oma näo öötaeva ja seal triiviva kuu poole.

„Kuu on meie oma,“ meenutas talle Luna. „Me ei saa ära kinkida, mida oleme töötanud austada.“

„Tähed.“ Arianrhod tõstis käe, peopesa üleval. Ta sulges silmad ja sõrmed. Naeratades avas ta need uuesti. Nüüd helkis tema peopesal jääjuveel. „Tähed Aegle, särava jaoks.“

„Tähed.“ Nüüd sirutas Celene oma käe välja ja avas selle. Ta hoidis käes tulejuveeli. „Tähed Aegle jaoks, kes hakkab särama nagu ta nimi.“

Luna liitus nendega, tuues välja veejuveeli. „Tähed Aegle, kiirgava jaoks.“

„Siin peaks olema rohkem.“ Celene keeras põlevat tähte oma käes.

„Soov.“ Luna astus merele lähemale, lastes veel külvata külmi suudlusi oma jalgadele. „Soov igäühelt kuningannale sellesse tähesse. Minu poolt tugev ja lootusrikas süda.“

„Tugev ja otsiv mõistus.“ Celene hoidis tuletähte kõrgel.

„Ning tugev ja seikluslik vaim.“ Arianrhod tõstis mõlemad käed, üks hoidis tähte, teine oli tõstetud kuu poole. „Need tähed säravad, kuni maailmad muutuvad.“

„Nad valavad oma valgust kuninganna nimel meie kõigi peale.“ Tuletäht hakkas tõusma taevasse ning koos sellega ka jää- ja veetäht.

Nad keerlesid tõustes, näidates valgust üle maa ja mere, tõmmatud Kuu ja selle külma valge jõu poole.

Nende alt möödus vari, vaikne madu.

Nrezza liugles üle ranna vee poole – vari, mis rüvetas valgust.

„Te kohtute ilma minuta, mu õed.“

„Sa ei ole üks meist.“ Arianrhod pöördus tema poole, Luna ja Celene ta kõrval. „Meie oleme valgus ja sina pimedus.“

„Pimeduseta ei ole mingit valgust.“ Nrezza huuled kõverdusid, aga tema silmades elas raev ja koos sellega hulluse varased õied, mis polnud veel täielikult õitsema hakanud. „Kui Kuu kahaneb, sööb seda pimedus. Suutäis suutäie haaval.“

„Valgus on ülekaalus.“ Luna tegi žesti, kui tähed nüüd lendasid, värvirajad nende kiiluvees. „Ja nüüd on veelgi rohkem.“

„Te toote kuningannale kingitusi nagu palujad. Ta ei ole rohke- mat kui nõrk eputav tüdruk, kui hoopis meie võiksimme valitseda. Kes peaksid valitsema.“

„Me oleme kaitsjad,“ meenutas talle Celene. „Me oleme jälgijad, mitte valitsejad.“

„Me oleme jumalad! Nii see maailm kui ka teised on meie omad. Mõttele ainult, mida me suudame ühise võimuga teha. Kõik hakkavad meid kummardama ning me elame igavesti noorte ja ilusatena.“

„Meil ei ole mingit soovi valitseda surelike, surematute ja pool-surematute üle. Sellised asjad toovad verd ja sõda ja surma.“ Arianrhod heitis selle kujutluse kõrvale. „Ihaldada igavest on ilma jääda tsükli ilust ja imest.“ Ta tõstis jälle näo, samal ajal kui tähed, mille nad olid loonud, valasid alla oma valgust.

„Surm tuleb. Me jälgime, kuidas see uus kuninganna elab ja sureb, samamoodi, nagu jälgisime viimast.“

„Ta elab seitsesada aastat. Seda ma olen näinud. Ja kuni ta elab,“ jätkas Celene, „on rahu.“

„Rahu.“ Sõna sisises Nerezza irvitavate huulte vahelt välja. „Rahu pole muud kui igav soikumus pimeduselõikude vahel.“

„Mine tagasi oma varjusesse, Nerezza.“ Luna saatis ta hooletu käeviipega minema. „Tänane õhtu on rõõmu, valguse ja tähistamiste jaoks – mitte sinu ambitsioonideks ja janu kustutamiseks.“

„See öö on minu oma.“ Nerezza sirutas käe ning välk, must nagu ta silmad, läbistas valget liiva, tumedat merd ja tõusis noolena üles lendavate tähtede poole. See löikas läbi valgusehetkede, enne kui tähed leidsid oma kodu õrnas kõveruses Kuu jalamil.

Tähed värisesid seal silmapilgu ja ka maailmad nende all värisesid.

„Mida sa oled teinud?“ Celene keeras kiiresti tema poole.

„Ainult lisasin midagi teie kingitusele, *õed*. Need kukuvad ühel päeval maha, tähed tulest, jääst ja veest, varisevad taevast alla kogu oma võimuga, nende soovid, valgus ja pimedus ühendatud.“

Naerdes tõstis Nerezza nüüd oma käsivarred kõrgele, otsekui selleks, et tähed taevast alla tõmmata. „Ja kui need kukuvad mu käte vahele, sureb Kuu alatiseks ja igavesti ning pimedus võidutseb.“

„Need ei ole sinu jaoks.“ Arianrhod astus ettepoole, kuid Nerezza lõi musta välgu läbi liiva, jättes nende vahele suitseva lõhes-tiku. Sealt üles tulvav suits muutis õhu jälgiks.

„Kui tähed on minu käes, sureb see maailm koos Kuuga, nagu surete ka teie. Ja kui ma haaran teie võimu, avan teised jõud, mis on ammu kinni pitseeritud. Kahvatu rahu, mida te kummardate,

muutub tervenisti raevutsevaks piinaks, agooniaks, hirmuks ja surmaks.“

Ta tõstis käed, mis kumasid ta soovist, läbi suitsu. „Teie enda tähed on pitseerinud teie saatused ja andnud mulle minu oma.“

„Sa oled pagendatud.“ Arianrhod lõi käega ja kuum sinine välk, mis lõikas nagu piits, mässis oma keele ümber Nerezza pahkluu.

Karjatus rebestas õhku, raptutas maad. Enne kui Arianrhod jõudis pimeduse paisata tema enda loodud kuristikku, laotas Nerezza laiali õhukesed mustad tiivad, haaras valguspiitsa ja lendas üles. Veri tema pahkluust põles ja suitses valges liivas.

„Ma kujundan ise oma saatust!“ hüüdis ta. „Ma tulen tagasi ning võtan tähed ja maailmad, mida soovin. Ning teie tunnete surma ja valu ja kõige selle lõppu, mida olete armastanud.“

Tiivad voltisid end ta ümber ja läinud ta oligi.

„Ta ei saa teha midagi meile või meie omadele,“ käis Luna peale.

„Ära kahtle tema võimes või janus.“ Celene vaatas ainiti tumedale lahele, tundes kohutavat kurbust. „Siia tuleb nüüd surm ja veri ja valu ja kurbus. Ta on jätnud selle endast maha nagu pleki.“

„Ta ei tohi kunagi neid tähti saada. Me toome need kohe alla,“ ütles Arianrhod. „Hävitame need.“

„Liiga suur risk, kuni tema võim ikka veel õhku kõrvetab,“ väitis Celene.

„Nii et me ainult ootame ja valvame ja riskime kõigega?“ vaidles Arianrhod vastu. „Kas me lubame tal väänata särava kingituse millekski tumedaks ja surmavaks?“

„Me ei saa. Me ei luba. Kas need kukuvad alla?“ küsis Luna Celenelt.

„Ma võin näha, et need kukuvad eredas sähvatuses alla, aga ma ei näe, millal.“

„Siis määrame meie, millal ja kus. Seda me suudame teha.“ Luna võttis oma õdede käed.

„Teises kohas, teisel ajal, kuid mitte koos.“ Arianrhod vaatas noogutades üles tähtede poole, nii säravad ja ilusad maa kohal,

mida ta oli armastanud ja kaitsnud sellest ajast peale, kui tema aeg algas.

„Kui kasvõi üks langeb tema või temataolise kätte...“ Celene sulges silmad ja avas end. „Paljud hakkavad otsima neid tähti, võimu, varandust, mis on üks ja seesama. Ja saatust. See kõik on üks. Ja meie, peegeldunud valgus, peame saatma endast valguse nende otsingule.“

„Endast?“ kordas Luna. „Kas me ei lähe neid tagasi tooma?“

„Ei, see ei ole meie jaoks. Ma tean, et peame siin ootama ja see tehakse nii, nagu tehakse.“

„Meie valime aja ja koha. Vaikuses,“ lisas Arianrhod. „Isegi meie mõtetes. Ta ei tohi teada, kus ja millal need alla langevad.“

Nad ühendasid meeled ja käed ning igaüks läks oma teekonnale, järgnedes oma tähele, kuhu see sundis, kui see taevast alla langes. Igaüks peitis oma kingituse, igaüks pani kaitsejõu selle kohale.

Ja meeled ühendatud, ainsatki sõna rääkimata, mõistis igaüks, mis peab nüüd jääma teiste kättesse ja südamesse.

„Nüüd me peame uskuma.“ Luna tugevdas oma haaret Arianrhodi käel, kui ta õde midagi ei öelnud. „Me peame. Kui me ei usu, siis kuidas usuvad need, kes tulevad meist.“

„Ma usun, et oleme teinud, mida pidime. See on uskumiseks piisav.“

Celene ohkas. „Isegi jumalad peavad kummardama saatust.“

„Või võitlema sellega, mis püüab neid hävitada.“

„Sina hakkad võitlema,“ ütles Celene nüüd naeratades. „Luna hakkab kindlalt lootma. Ja mina teen kõik mis suudan, et näha. Nüüd ootame.“

Nad vaatasid koos üles kuu poole, mis elas taevas ja hinges, ning kolmele säravale tähele, mis kaardusid selle ümber.

ESIMENE PEATÜKK

Unenäod vaevasid teda ärkvel olles ja magades. Ta mõistis unenägusid, nägemusi, *teadmist*. Need olid olnud osa temast kogu ta elu ja enamiku elust oli ta õppinud neid blokeerima, eemale lükkama.

Kuid need ei jätnud järele, ükskõik kui palju ta neid tahtejõuga tagasi tõrjus. Unenäod verest ja lahingust, võõrastest veidratest maadest. Neis olid talle tundmatute inimeste näod ja hääled, ent kuidagi elasid nad koos temaga elutähtsalt tuttavana. Naine metsikute ja kavalate hundisilmadega, mees hõbedase mõõgaga. Nad rändasid tema unenägudes koos naisega, kes tõusis naerdes merest, mehega, kel oli kuldne kompass.

Ja tugevalt nende kõigi hulgas tumedajuukseline mees, kes hoidis käes välku.

Kes nad olid? Kuidas tema neid tundis – või kas tundis? Miks ta tundis nii tugevat vajadust nende järele, nende kõigi järele?

Koos nendega käis surm ja valu – ta *teadis* –, ent ometi tuli koos nendega ka võimalus tõeliseks rõõmuks, tõeliseks iseendaks. Tõeliseks armastuseks.

Ta uskus tõelisse armastusse – teiste jaoks. Ta polnud seda kunagi otsinud iseenda jaoks, sest armastus nõudis nii palju, tõi ellu nii suurt kaost. Nii palju *tunnet*.

Ta tahtis ja oli alati tahtnud vaikset ja rahulikku elu ning uskus, et leiab selle oma väikeses majas Põhja-Carolina mägedes.

Siin oli tal üksindus, mida ta otsis. Siin saaks ta veeta oma päevad maalides või oma aias segamata või katkestamata töötades.